

Сонце, місяць, вітер і прекрасна Уляна

Божена Нємцова

Жили собі король з королевою, і були в них три дочки-втіхи та один син. Поїхали якось король з королевою своє королівство оглянути. Але перед тим, як вирушити в дорогу, король звелів синові добре за сестрами дивитися й не пускати їх нікуди й на крок. Син пообіцяв, і король з королевою спокійно поїхали.

Другого дня, рівно ополудні, хтось постукав у вікно й гукнув:

— Янку, Янку, молодий принце, віддай за мене свою найстаршу сестру!

То був Сонце-король.

Почув це Янко, покликав свою найстаршу сестру й питає:

— Ти заміж, бува, не хочеш?

— Хочу,— відповіла сестра.

— Ну, тоді йди! — мовив Янко, узяв сестру й подав у вікно Сонцю-королю; той посадив її в сонячну карету й повіз до себе додому.

Коли настав вечір, хтось знову постукав у вікно й гукнув:

— Янку, Янку, молодий принце, віддай за мене свою середульшу сестру!

То був Вітер-король. Почув це Янко, покликав свою середульшу сестру і питає:

— Ти заміж, бува, не хочеш?

— Хочу,— відповіла сестра.

— Ну, тоді йди,— мовив Янко, узяв сестру й подав у вікно Вітрові-королю; той здійнявся разом з нею мало не під самі хмари й відніс до себе додому.

Вночі знов хтось постукав у вікно й гукнув:

— Янку, Янку, молодий принце, віддай за мене свою найменшу сестру!

То був Місяць-король.

Янко покликав свою найменшу сестру і, вже ні про що не питаючи, подав її у вікно Місяцеві-королю; той узяв принцесу за руку й по срібному мосту повів до себе додому.

Незабаром повернулися батьки, і Янко вийшов їм назустріч сам, без сестер. Король і королева запитали, де ж це сестри.

— А я їх усіх трьох заміж повіддавав,— відповів Янко.

— Ой лишенько,— забідкались король з королевою,— за кого ж ти їх повіддавав?

— Найстаршу — за Сонце-короля, середульшу — за Вітракороля, а найменшу — за Місяця-короля.

— Ну, коли ти повіддавав їх за таких королів, тоді все гаразд,— усміхнувся батько, задоволений синовим вчинком, а королева сумно зітхнула, бо їй було дуже прикро, що вона не справила дочкам весілля.

Трохи перегодя Янко каже батькові:

— Піду я, тату, своїх сестер провідати, подивлюся, де вони, як їм там живеться. До

того ж, мені хочеться і світу трохи побачити.

— Ну що ж, іди і нехай тобі щастить,— сказав батько.

Мати теж не затримувала його, коли почула, що він хоче сестер провідати.

І вирушив наш Янко в дорогу: довго ходив він пустелями та густими лісами, аж поки нарешті вийшов у чисте поле, все вистелене людськими кістками.

"Що за нечиста сила так тут походила?" — подумав Янко, підійшовши до побоїща й піднявши людський череп.

— Нас порубала дужа панна, прекрасна Уляна,— мовив череп.

— І за що ж вона вас порубала?

— А за те, що наш король хотів здобути її силою, але не зміг. За це вона і всіх нас, і короля порубала.

Поклав Янко в траву череп і пішов далі. Приходить на друге поле — і бачить те саме, що й на першому: все воно вистелене людськими кістками.

Підняв він один із черепів і питає:

— Хто ж це вас усіх тут порубав?

— Дужа панна, прекрасна Уляна. А порубала вона нас за те, що наш король хотів силою її здобути, але не зміг,— відповів череп.

Поклав Янко і другого черепа в траву і пішов далі. Приходить на третє поле, а воно все мертвими тілами вкрите.

— Ой, хто ж це вас, люди добрі, повбивав? — вигукнув Янко, нахилившись до мертвого воїна.

— Порубала нас дужа панна, прекрасна Уляна,— відповів той.— А вчинила вона так через те, що наш король хотів силою здобути її, але не зміг.

— А де живе ця прекрасна Уляна? — запитав Янко.

— За он тією долиною, в мармуровому замку.

Пішов Янко далі, а коли долина, в якій лежало порубане військо, лишилася позаду, раптом побачив перед собою прекрасний мармуровий замок.

Увійшов він до замку, але ніде не зустрів ні душі. Дивиться — а на стіні меч висить, б'ється в піхвах, хоче вискочити.

— Ну, коли тобі не виситься на стіні, ходи до мене,— сказав Янко.

Узяв він цього важкого меча, махнув ним над головою, потім почепив собі на пояс, а на його місце повісив свій меч.

Тільки-но він устиг вкласти новий меч у піхви, як до зали раптом увійшла прекрасна Уляна. Вклонилися вони одне одному, і прекрасна Уляна питає:

— Чого ти сюди прийшов?

— Я прийшов з тобою битися,— відповів Янко.

— Невже ти й справді такий сміливий, що наважуєшся стати зі мною на двобій?

— Атож, сміливий,— відповів Янко і показав на свій меч.

— Ну, коли ти такий сміливий, то давай поміряємося силою! — вигукнула дужа панна й, підбігши до стіни, вихопила із піхов меч, навіть не помітивши, що його підмінили.

Янко теж витяг меча і, коли панна кинулась на нього, він тільки махнув ним і вибив зброю їй з руки. Меч відлетів далеко від стіни.

— Ну, тепер я вже бачу, що ти сильніший, ніж я,— сказала прекрасна Уляна.— Залишайся в мене, будемо жити разом.

Янко негайно пристав на це, бо дуже йому прекрасна Уляна сподобалась.

Взяла Уляна Янка за руку і провела через дванадцять покоїв, кожен з яких був гарніший за попередній, а потім пригостила найкращими наїдками й напитками.

Так прожили вони кілька днів у щасті й радості, і Янко зовсім забув, що пішов із дому провідати своїх сестер, забув геть про все біля прекрасної Уляни. І ось одного дня вона йому каже:

— Милий мій Янку, доведеться мені на якийсь час покинути тебе, але я постараюсь якнайшвидше назад вернутись. Ось тобі ключ від дванадцяти покоїв, розважайся, як умієш, і тільки тринадцятого покою не відчиняй, бо і тебе, і мене спіткає велике лихо.

Сказавши це, прекрасна Уляна покинула Янка і поїхала з замку.

Залишився Янко в замку сам, як тіло без душі. Смутний і похмурий, ходив він із покою до покою день, ходив другий, а на третій день йому все набридло. І раптом він згадав про тринадцятий pokій: "Цікаво, що там може бути?"

Не довго думаючи, узяв він ключ і відімкнув двері тринадцятого покою. Дивиться — а там сидить вогняний змії, трьома обручами до стіни прикутий.

— Що ти тут робиш? — запитав його Янко.

— Хіба не бачиш, що я прикутий?

— А хто тебе тут прикував?

— Я все розкажу тобі, тільки зглянься наді мною й принеси спершу глек вина з останньої бочки; мене мучить страшенна спрага,— попросив змії.

Пішов добрий Янко до пивниці й приніс йому глек вина. Тільки-но змії випив вино, з нього спав один обруч.

— Дарую тобі одне життя,— сказав він Янкові й попросив принести ще один глек вина.

Янко приніс, і, коли змії випив другий глек, із нього спав другий обруч.

— Дарую тобі два життя,— сказав змії.— А тепер принеси мені ще один глек вина, і я все тобі розкажу.

Якби Янко був знав, що станеться після цього, він нізащо не приніс би змієві вина, але він навіть гадки не мав, що йому може загрожувати якась небезпека, і приніс третій глек вина.

Коли змії утретє випив вина, з нього спав і третій обруч. Тієї ж миті розчинилися двері — й до покою увійшла прекрасна Уляна. Змії несамовито зареготав, схопив Уляну і, поки Янко отямився, сів із нею на крилатого коня, який прибіг із стайні на його посвист, і щез із замку.

Янко аж почорнів із журби. Трохи не плачучи, картаючи себе за те, що так легковажно дав змієві ошукати себе, він покинув замок і подався до свого зятя, Сонця-короля, сподіваючись довідатися в нього щось про прекрасну наречену.

Довго йшов він, аж поки нарешті прийшов до Сонця-короля. Прийшов, а того немає вдома. Королева, Янкова сестра, зустріла його з великою радістю і зразу ж почала розпитувати про батька-матір, і, поки вони так любо собі гомоніли, додому повернулося Сонце.

— Що це я чую? Здається, тут людським духом пахне. Кого ти тут ховаєш? — запитало воно.

— Та це ж мій братик,— відповіла сестра.

— Ну, якщо це твій братик, то для мене він зять,— сказав Сонце-король і радо привітався з Янком; сестра подала їм на стіл смачну вечерю, й, вечеряючи, Янко запитав зятя, чи не чув він, бува, що-небудь про прекрасну Уляну.

Сонце-король не чув про неї нічого, але сказав, що, можливо, другий брат, Місяць-король, щось про неї знає, тож нехай він піде до нього.

Янко, не гаючись, заквапився до другого зятя, Місяця-короля, хоч сестра й просила його ще трохи погостювати в неї.

Прийшов він до Місяця-короля, а той саме на небо виходити збирається. Та коли побачив зятя, трохи затримався, щоб привітатися з ним. Сестра кинулась обнімати його, не дає й слова мовити; але зрештою він усе ж таки відповів на всі її запитання і, обернувшись до зятя, поцікавився, чи не знає той, де шукати його прекрасну Уляну.

— Ні, я й справді ніде не бачив її, але, мабуть, брат Вітер знає, де вона, бо він у кожний куток залітає. Ходімо зі мною, може, ти ще застанеш його вдома.

Янко похапцем перекусив і разом із зятем подався в дорогу.

Ідуть вони, йдуть і раптом зустрічають Вітра-короля, який саме повертався додому трохи перепочити. Всі троє привіталися, Місяць-король далі собі по небу покотив, а Янко почав зятеві Вітру про своє горе розказувати й питати, чи не знає той чого-небудь про прекрасну Уляну.

— Звичайно, знаю,— відповів Вітер-король.— Вогняний змії тримає її у своєму Вогняному дворі, тяжко працювати примушує, в окропі прати приневолює. Я кожен день дмухаю їй на цю воду, щоб хоч трохи остудити.

Янко подякував зятеві й запитав, як до Вогняного двору дістатися.

— Ходи до мене додому, трохи відпочинеш, підкріпишся з дороги, а потім я дам тобі доброго коня, який миттю тебе туди віднесе,— сказав йому Вітер-король.

Пішов Янко з зятем, побачився з третьою сестрою, порадив з її щастя, трохи погостював, а тоді сів на коня, якого дав йому зять, і, подякувавши їм обом та довірившись коневі, помчав уперед.

Не встиг Янко й зогледітись, як кінь приніс його до змієвого двору, дивиться, а прекрасна Уляна стоїть над коритом і пере в окропі білизну.

Скрикнув Янко від радості, скочив з коня, підхопив прекрасну Уляну і, знову стрибнувши в сідло, помчав з нею геть від Вогняного двору.

Але що він міг удіяти, коли зміїв крилатий кінь був бистріший за вітер!

А змії саме відпочивав після ситного обіду. Раптом чує — ірже його крилатий кінь і б'є копитом об землю.

— Чого тобі? — гримнув на нього змії. — Чи сіно твоє не таке, як золото, а вода — не як вино?

— І сіно моє — як золото, і вода — як вино, але красуня Уляна утекла від тебе! — відповів кінь.

Підхопився враз змії, наче ним із пращі вистрелили, але крилатий кінь заспокоїв його:

— Годинку поспи, годинку люльку покури, ми все одно їх наздоженемо!

Змії заспокоївся, годинку спав, годинку люльку курих, а потім сів на крилатого коня, кінь здійнявся з ним у повітря, і вони миттю наздогнали Янка.

Відібрав змії у нього прекрасну Уляну й каже:

— Я міг би тебе розірвати на шматки, але я подарував тобі життя за те, що ти допоміг мені з неволі визволитися. Та якщо ти ще раз з'явишся у моєму дворі, вдруге я тебе вже не помилую.

Поки Янко встиг йому щось відповісти, він разом з Уляною зник з очей.

Повернувся Янко до зятів і став поради просити.

— Дорогий мій зятю, — мовив Вітер-король, — якщо ти хочеш у змія відібрати прекрасну Уляну, то мусиш дістати ще прудкішого коня, ніж у змія, інакше всі твої зусилля будуть марні.

— Ох, — зітхнув Янко, — де ж мені взяти такого коня? Мабуть, зміїв кінь найпрудкіший у світі!

— Зовсім ні, — відповів Вітер-король, — у злої відьми-чаклунки, яка живе за морем, є кінь ще прудкіший.

— А чи можна його дістати? — вигукнув Янко.

— Звичайно, можна, тільки треба піти до тієї відьми, найнятися до неї на службу і виконувати все, що вона від тебе вимагатиме. Нелегко доведеться тобі в неї, бо багатьох славних хлопців вона вже занапастила.

— Занапастила чи ні, а я все ж таки наймуся, — рішуче сказав Янко.

Побачили зяті, що Янко твердо стоїть на своєму, й дали йому кожен по маленькій паличці: Сонце-король дав йому золоту, Місяць-король — срібну, а Вітер-король — порожнисту всередині.

— Коли тобі потрібна буде наша допомога, — сказали вони, — увіткни паличку в землю, й один із нас відразу ж з'явиться до тебе.

Янко подякував їм і хотів негайно вирушити в дорогу, але Вітер-король затримав його:

— Дорогий зятю, пішки туди не дійдеш і за рік; а за цей час прекрасна Уляна без тебе зовсім пропаде. Сідай мені на крила, і я миттю тебе туди віднесу!

Янко з радістю погодився, і Вітер-король незабаром переніс його через гори-доли, через моря і опустив неподалік од відьминого двору. Стара відьма саме стояла на подвір'ї, коли Янко відчинив ворота.

— Що тобі тут треба? — вигукнула вона.

— Я прийшов до вас найнятись на роботу, — відповів Янко.

— На роботу? А ти коней пасти вмієш? — запитала стара, змірявши його з голови до п'ят лютим поглядом.

— Чого ж не вміти, звичайно, вмію,— відказав Янко.

— Ну, коли вмієш, то залишайся, пастимеш трьох гарних скакунів. Якщо напасеш їх, то за три дні одержиш у винагороду все, що тільки забажаєш. Але якщо вони від тебе втечуть, то позбудешся голови,— сказала відьма.

Янко не злякався і залишився.

Другого дня вранці відьма вивела у двір трьох гарних коней. Це були її дочки. Янко погнав їх на пасовище. Іде собі слідом за кіньми й думає: "Не така це вже й тяжка робота — трьох коней напасти". Та тільки-но він пригнав коней на луг, як вони раптом перекинулися в голубів і фрррр! — усі троє здійнялися в повітря!

"Ну й коні ж у цієї відьми, щоб їх чортяка вхопив!" — подумки вилаявся Янко, сумно дивлячись на голубів, які кружляли вже аж під хмарами. Раптом він згадав про своїх зятів і мерщій увіткнув у землю порожнисту паличку; тієї ж миті до нього прилетів Вітер-король.

— Чого ти мене кликав, Янку?

— Та хай їй грець, тій бабі! Звеліла мені пасти коней, я пригнав їх на пашу, а вони враз перекинулися голубами, і он глянь, аж куди залетіли!

— Зараз я тобі поверну їх на землю,— сказав Вітер-король і, простягнувши Янкові вуздечки, додав: — Тільки-но вони сядуть на луг, накинь на них вуздечки — й вони знову стануть кіньми. Після цього ти спокійно зможеш відвести їх додому.

Сказав і зник. А за хвилину знялася страшна буря, почав вітер голубів шарпати на всі боки, а потім підхопив їх і кинув униз, Янкові до ніг. Той швидко накинув на них вуздечки. Голуби тієї ж миті знов стали кіньми й не відходили вже від нього ні на крок. А коли настав час додому повертатися, Янко привів їх за вуздечки аж у двір і передав відьмі; вуздечки він, звичайно, познімав і залишив собі. Здивувалася відьма, що Янко зумів привести коней додому, але не сказала ні слова.

Другого дня вранці вона знов вивела у двір трьох коней і звеліла йому їх гнати на пасовисько.

— Гляди ж мені, щоб вони нікуди не втекли, а то позбудешся голови,— нагадала чаклунка.

Погнав Янко коней на луг, пильнуючи за кожним їхнім кроком. Але тільки-но вони прийшли на пасовисько, як тут же розбіглися хто куди, перекинулися у качок і полетіли на озеро. Янко, не гаючи ні хвилини, увіткнув у землю срібну паличку, й перед ним миттю з'явився Місяць-король.

— Чого ти мене кликав, Янку? — запитав він.

— А щоб її грім побив, ту бабу! — вигукнув Янко.— Наказала вона мені коней пасти, а коли я привів їх на пасовище, поглянь, що з ними зробилося! — І показав на озеро.

— Не журись, я тобі їх зараз виведу на сушу,— відповів Місяць-король.

Він пішов до озера, опустив у нього білу хустинку, і вона увібрала в себе всю воду. Качки опинилися на суші, і Янко, підбігши, накинув на них вуздечки. Тієї ж миті вони

обернулися знов на коней і вже не відходили від Янка ні на крок. Янко увечері повернувся з ними додому. Цього разу відьма здивувалася ще дужче, коли побачила, що він знов усіх трьох коней у двір привів, але не сказала ні слова, дала Янкові повечеряти, вдаючи, ніби цілком задоволена ним.

Третього дня вранці стара знову вивела у двір коней і звеліла Янкові гнати їх пасти. І погнав їх Янко на пасовище, нетерпеливо чекаючи, що ж воно буде сьогодні. Не встигли коні на луг прийти, як відразу ж обернулися на високі й могутні сосни. Янко не став довго думати, а ввіткнув у землю золоту паличку, і тієї ж миті біля нього опинився Сонце-король.

— Чого ти мене кликав, Янку? — запитав він.

— Та от звеліла мені відьма, хай їй всячина, коней пасти, а вони, тільки-но я їх сюди привів, перекинулися раптом у сосни. Поглянь, які вони високі та могутні, що мені з ними робити?

— Не журися, зараз я тобі допоможу, — сказав Сонц-екороль. — А коли повернешся до відьми, вона тебе запитає, що ти бажаєш одержати за свою службу. То ти не проси нічого іншого, а тільки того коня, що на смітнику лежить.

Сказавши це, Сонце-король кинув на сосни пекуче проміння, що з них аж обгоріла глиця посипалася і почала лускати кора. Не витримавши такої спеки, сосни знов обернулися на коней. Янко мерщій накинув на них вуздечки і повів додому.

Відьма аж засичала від люті. Проте не подала і знаку, мовивши:

— Ти добре попрацював, і я хочу тобі за це віддячити. Кажі, чого ти бажаєш?

— Дайте мені он того худого коня, що на смітнику лежить.

— Ну й дурень же ти! Нащо тобі ця коростява шкапа? Та на її попону кури сім років гидили. Краще я дам тобі гарного коня з золотою збруєю!

— Ні, з мене вистачить і того, що лежить на смітнику. Дайте мені цю шкапу, і більше я від вас нічого не хотітиму, — відповів Янко.

— Ну що ж, бери, але, перш ніж поїхати звідси, тобі доведеться ще трьох кобил подоїти, — сказала відьма і люто блимнула на Янка.

— А чого ж, можна й подоїти, не така це вже й велика робота, — відповів він.

Відьма усміхнулася й привела із смітника коня. А ця худа шкапа Янкові й каже:

— Янку, Янку, молодий принце, я бачу, ти хлопець тямущий, якщо мене вибрав. Коли ти подоїш кобил, відьма звелить тобі в їхньому молоці скупатися, так ти спершу мене гукни, без мене в купіль не лізь.

Не минуло й хвилини, як відьма вивела у двір трьох кобил, поставила біля великого кадоба й звеліла Янкові подоїти їх, а молоко вилити в кадіб. Янко виконав її наказ. Тоді відьма загадала йому в цьому молоці викупатися.

— Ну що ж, купатися, то й купатися, тільки нехай моя шкапа поруч постоїть — я хочу після купелі відразу ж на неї сісти, — попросив Янко.

— Гарзд, клич її! — погодилась відьма й значуще усміхнулася.

— Гей, конику мій із смітника, ходи до мене! — покликав Янко свого коня, і той, спотикаючись, немовби ноги його зовсім не тримали, наблизився до Янка і став біля

кадоба. Тількино Янко стрибнув у кадіб, як молоко відразу ж заклекотіло й почало кипіти. Не виліз би Янко з нього живий, коли б не кінь. Нахилив кінь свою голову до кадоба і вмить утягнув у себе весь жар. Молоко захолонуло, і Янко, гарно викупавшись, став іще вродливіший, ніж був.

Відьма гадала, що Янко звариться в молоці, а коли побачила, що він виходить із купелі ще вродливіший, ніж був, то завмерла з подиву.

"Якщо Янко такий гарний вийшов із купелі, то я теж викупаюся, стану красунею і візьму Янка собі за чоловіка",— вирішила вона і мерщій плигнула в молоко.

Але кінь тієї ж миті опустив голову в кадіб і весь жар, який перед цим втяг у себе, випустив назад у молоко. Молоко заклекотіло, закипіло, і відьма в ньому зварилася, а Янко, швидко стрибнувши на коня, помчав із двору.

Коли вони під'їхали до потоку, кінь раптом зупинився і каже Янкові:

— Злізь і як слід вимий мене.

Янко негайно зіскочив з коня й заходився мити його в потоці, скинувши перед цим попону, на яку сім років гидили кури. Коли кінь вийшов із потоку, Янко аж скрикнув від радості, такий з нього був гарний скакун: шерсть виблискувала, як золото, а коли він стріпнув гривою, то довкола його голови аж наче ясні блискавиці засяяли. Не кінь, а красень, до того ж крилатий.

— А тепер випери ще попону! — звелів Янкові кінь.

Янко намочив у потоці попону, а коли витяг її, то побачив, що вся вона із парчі, та ще й оздоблена коштовними самоцвітами.

— Ну, а тепер сідай на мене і міцно тримайся за гриву! — сказав крилатий кінь, коли Янко накинув на нього попону.

Янко з радістю стрибнув на крилатого коня, кінь відштовхнувся від землі, аж іскри сипонули з-під копит, і здійнявся угору, швидше од вітру полетів до Вогняного двору.

А там прекрасна Уляна прала в окропі білизну, і вітерець час від часу дмухав, щоб хоч трохи остудити його. Раптом Уляна побачила, що на подвір'я опускається крилатий кінь, а на ньому сидить Янко.

— Ходи, моя красуне, я визволю тебе. Тепер ця потвора вже не наздожене нас,— сказав Янко, коли крилатий кінь опустився на землю.

Але Уляна все ще вагалася.

— Ой, ні, змій нас знов наздожене й розірве тебе на шматки; тікай, любий мій, поки він не почув, що ти тут, а мене залиш.

Та Янко, не слухаючи її, скочив з коня, обняв свою Уляну, посадив до себе в сідло, і тієї ж миті вони зникли з двору.

Раптом зміїв кінь заіржав, та так гучно, що аж луна прокотилась подвір'ям, і так стукнув копитом, що під ним аж земля загула.

— Чого тобі, коню мій? — закричав змій.— Чи сіно твоє не таке, як золото, чи вода — не як вино?

— І сіно моє — як золото, і вода — як вино, тільки прекрасну Уляну Янко-принц украв,— відповів крилатий кінь.

— Ет, не біда, я ще годинку посплю, годинку люльку покурю, ми їх однаково здоженемо! — вигукнув вогняний змій.

— Ні, не доведеться тобі більше ні спати, ні люльку курити! Ми не здоженемо, бо їх несе на собі мій менший брат, а він ще прудкіший, ніж я! — відповів крилатий кінь.

Підхопився тоді змій, сів на крилатого коня й кинувся наздоганяти втікачів, яких уже й слід прохолов. Зміїв кінь зібрав усю свою силу і, наче вітер, полетів за братом. Летить, летить і вже бачить його, от-от наздожене. Змій аж кипить із люті, раз по раз підострожує коня, щоб він летів ще швидше, і думає про те, яку ж то він страшну смерть заподіє Янкові і прекрасній Улянці. Але раптом менший брат кричить старшому:

— Не женися брат за братом, кінь за конем! Скинь із себе цю потвору і ходи з нами!

Почув це старший брат, труснув собою, і змій полетів сторч головою в безодню. Красуня Уляна пересіла на вільного коня, і коні-брати понесли закоханих просто до замку Янкового батька.

Старий король уже давно звелів на знак жалоби увесь замок чорним сукном обтягти. Він і королева не сподівалися більше побачити свого сина живим. І раптом їхній Янко разом із прекрасною нареченою на крилатих конях до замку під'їжджають!

У всьому королівстві настала неймовірна радість. Чорне сукно із замку негайно зірвали, а натомість обтягли його червоним, справили бучне весілля, а потім старий король посадив на трон Янка, і той зажив із своєю Уляною у щасті й злагоді.